

Tímár Máté

A népiesség, mint irodalmi stílus, Csokonai Vizét Mihály körül jelenik meg a Magyar irodalomban, hogy aztán Petőfi művészetében válják – egy időre – mérvadóvá és ismertté. A sorozat nem szakadt meg, a Nyugat nagy nemzedékében volt egy Móricz Zsigmond, aki a népi írók vezéregyénisége lett. Őt követték Veres Péter, Tamási Áron, Németh László...

És népi írói mivoltát Tímár Máté sem tagadja le.

Egy emberi sors századunkban – ez az előszava Napáldozatja előtt című kötetének. És kell-e, lehet-e több? Mindenkinek van sorsa, csak legfeljebb nem mindenki írja azt meg: nem meri, nem akarja, nem találja érdekesnek, nincs hozzá ereje, tehetsége. Tímár Máté megírta.

Főhősei kisemberek, nem történik velük semmi igazán különös: és éppen ebben rejlik eme regények, elbeszélések, útirajzok és egy színmű sajátossága: amit a főszereplő átélt, ugyanúgy átélhette volna bármelyik másik kortársa is.

Nagy korrajzok ezek: Tímár Máté megélte a huszadik század legnagyobb rendszerváltásait, látta Horthyt, Szálasit, Rákosit, Nagy Imrét, Kádár Jánost, Grósz Károlyt, Németh Miklóst, Antall Józsefet, Boross Pétert és Horn Gyulát. Megélte a 2. világháborút, 56-ot, 89-90-et, és megélte mindazt, ami köztük volt. Aztán megírta.

Huszonegy kötetével bizonyította, hogy Magyarországon a „kisember” is ember. Hogy annak is van élete, vannak gondolatai, érzései: és amit a „kisember” saját nyelvével vissza akar adni, azt endrődi Tímár Máténak csak le kell jegyeznie.

Megjelent: Szó-Beszéd 1996. június. 3. o.